

H t nh n là “hai con kh già”, b i vì n c i c a h b y gi c ũng x ch x c, méo mó l m, nh t là m i l n c i nhau, nhìn l i c àng ch ng gi ng ai, c vênh vênh váo váo mà l i l m l m nguýt nguýt trông đáng ghét t . Nh ng mà đó là chuy n c a h , ch ng là c a ai trên cõi đ i này, n u ai có trùng h p mà nh n là v c a mình thì c ũng m c thiên h .

Đúng ra h đã hay chí chóc t h i còn tr , y nh hai con kh non. Lúc m i yêu nhau h c ũng hay gi n h n, nh ng nh ng th gi n h n thu đó ch b ng lên nh l a r m, làm h c àng nh t i nhau nhi u h n khi xa cách.

Tr c khi quy t đ nh đi t i hôn nhân, h đã v v n đ và xin phép cha m đôi bên so tu i nh bao nhiêu c p v ch ng khác. Lão th y bói đeo đôi kính đen, g t gù b m b m đ t tay, sau m t lúc l m nh m tính toán, nghe loáng thoáng câu gì “thìn, tu t, s u, mùi t hành xung, tý ng m o đ u v i nhau không nát m t chi u”. Nh ng may quá hai ng i không n m trong nhóm tu i y, cu i cùng thì th y cùng nói m t câu ba ph i: “N m ng h a, nam m ng th , th sanh h a, t ng sanh, tuy không giàu có, nh ng s ng v i nhau trăm năm đ u b c”.

Thôi th c ũng đ c, bà già đ ng đ y xuýt xoa cảm n th y, đ u có kh c kh u chút đĩnh mà c b c đ u rằng long c i nhau hoài hoài thì c ũng xem là h p tu i, không lo m t đ a r a chân v ch u Gi i s m. M ng tích l ch h a ch là l a s m sét, nó g m thét lên nh ch p nhoáng là ngu i ngay, còn th ng s n thì tuy không đ i n s n, dinh c , nh ng thanh cao chót vót đ nh núi, s m ch p không h h n gì. S nh t là cái m ng m c g p h a, hay h a g p th y thì coi ch ng hai đ a, đ a ch t đ a b th ng. Xem th c ũng ch a ch c đúng, và th i y là th i chi n tranh, có nhi u ng i xem r t h p tu i mà v n g y gánh gi a đ ng. Nh ng lúc y, hai ng i đang yêu nhau l m, đ u có ph i nh y vào l a đ ch t cho tình yêu h v n ch t, cho nên vi c đ a nhau đi xem tu i ch là đ các c n nhà yên chí mà thôi.

Th i gian c nh th vùn v t trôi đi, m i ngày nào mà nay đã h n ba m i năm đ u g i tay p. Hôm lũ con đ ngh nh ng ngày “h p hôn” cho cha m , ông đã n a đùa n a th t nói v i lũ nh :

“Thôi, đ ng phú quý sinh l nghĩa, tao v i m m y ngày nào c ũng nh ngày tân hôn, c n gì t ch c cho r m đám. Đ a nào th ng cha m , c cho tí ti n đi du l ch trắng m t tu i già, ch ăn thì đã không dám ăn, m c đ p c ũng ch ai nhìn”.

Đúng th , v i tu i này ông ngh nh v y là th c t , ti t ki m đ c ti n cho con cái, mà l i không

ngôi thiên hạ xì xèo. Vợ chồng ông sống theo lối Việt Nam, hôm ngày Valentine, ông đi làm về, nghe thiên hạ ra rồi chuyển tình nhau đóa hoa Tình Yêu, lối thị y chú M đến bán hoa ngã t đổ, ông bèn hào sống mua tình bà m t đóa hoa nhưng đổ. Hí h ng lái xe, ông đổ u xe rồi đem đóa hoa vào bếp. Thị y bà đổ u bù tóc rồi đang nấu cơm, ông vui vẻ đưa cho vợ, ch a k p nói câu gì hay ho để lý đi m vợ i bà, thì bà đã nhăn nhó lên như kh:

“Làm trò kh gì thế, hoa vợ i ch hóet. Sao không mua cho tôi bó rau mu ng xào thịt bò ăn cơm có phải ngon không?”

Ông c t h ng, ng m nghĩ, rõ chán phèo cho cái con kh già, làm như cu c để ch a h bi t t i ch “romantic” bao giờ c . Nh ng nhìn m t mũi v đổ gay khi đổ ng bên bếp l a, đang làm b a cơm chi u cho c nhà, ông l i nghĩ th ng v : “ph i dĩ, c r a cho bà y đổ ng bát đĩa b n mà b ng trăm đóa hoa h ng ph gió kia.” Thế là ông x n tay áo lên đổ r a bát, nh ng bình th ng đã m y khi ông đổ ng đ n công vic bếp núc c a v . Ông lúng túng rồi tu c tay làm v cái ly, thế là bà tru tréo lên:

“Thôi ông c i, h ông mó vào đâu là đổ v đổ n đó. C đổ tôi, ch ng c n ông ph i làm.” Ông l c đổ u b ra ngoài v n, thôi đi t i cây v y. Nhác nhìn thị y m y cây m p đổ ng bà tr ng hôm nay đã leo lên h t chi c c t g bên v rào, ông nghĩ ngay đổ n chuyển làm cho bà cái giàn.

Nghĩ là làm, ông hí hoáy y thang, rồi dùng nh ng thanh g m ng đổ b c giàn, nh ng ch a gì ông đã thị y bà đổ ng lù lù sau l ng. T ng bà khen, ai ng b l i la ho ng lên: “Tôi y ông, ông ch ng làm gì cho nên thân c . L gãy chân, n m m t ch là ch t cái thân già này.”

Ông t ái: “Bà c hay n ào, không ngã mà c nghe bà la ho ng cũng đổ gi t mình ngã gãy c . Đàn bà có thế đâu ăn nói c toang toác lên.”

Bà đâu có toang toác, bà lo cho ông dĩ ch , nh ng hai ch “toang toác” làm bà m ách, m t s ng lên lên trông h t nh con kh già. Tuy thế, ông cũng vác cái thang c t vào nhà kho, rồi vào nhà c m, trên chi c k g , đã thị y hoa h ng đổ ông mua tình bà đổ c c m vào chi c bình thu tinh. Ông t m t m c i, đàn bà h nói v y mà không ph i v y, đóa hoa h ng bây giờ đã t i lên vì có n c.

Cũng không phải lúc nào họ cũng cãi nhau, và cũng không phải lúc nào ông với bà lại không có những giây phút êm đềm bên nhau khi lũ con đi vắng cả. Những câu chuyện họ trao đổi, nghe không ngắt ngào như hai đôi mẹ con, những chuyện họ lo lắng và băn khoăn cho nhau vẫn sẽ có khi cũng như chuyện trong nhà, ngoài phố. Ông hay nhắc bà cần phải uống thêm thuốc bổ mỗi ngày, còn bà thì lo lắng cái chân của ông dạo này đi đứng có phải hơi ngay ngắn. Những phiến nhỏt là mỗi lúc lái xe có bà bên cạnh lái phải, nhắc nhở từng chi tiết khi cái kim đồng hồ nhích lên nhích xuống, bởi vì bà không lái xe mà lái tài xế. Cái này thực khó cho ông, khi phải phải chăm chú nhìn kính trước kính sau, miệng bà thì ông ổng như nhấc chân nhanh chóng, khi nào đâu ông cần họ lên suốt tông vào xe người khác. Ông quát về:

“Có cần cái mũ khi không? Đi với bà có ngày chết mất ngủ. ‘Pô Lít’ tôi không sợ mà sợ cái miệng bà’.

Bà im mát tí rồi lại lên máy:

“Đã lái đi mà lại cứ cháy ‘len’ giữa, làm muộn ‘cháxít’ thì sao?”

Ông hỏi họ: “Đúng nó nằm trong đâu tôi, lái ‘len’ trong lại trượt bánh xe là đi vào thành xi măng, cũng gặp phải mà chết.”

Họ cãi nhau ồn ào như thế, nhất là khi ông mất mũi kèm nhèm, không nhìn rõ bảng tên đồng hồ, như quáo phải mà mất thế ng Má đen đã lù lù chán ngay bên cạnh. Thế là ‘sáy mất lý đi mất đi’. Họ đã có nhiều kinh nghiệm những lần đi lên đồng hồ như vậy, rồi loay quanh mãi tìm không ra rồi về, đi lạc vào những khu lá hoang, chết đuối hoàng hôn mà nghe như đã trôi om vì nỗi sợ dâng ngập lòng.

Bà còn sợ nhất là tính nóng nảy của ông, khi bị mất cái xe đứng sau cứ bóp còi ‘tín tín’ thúc hỏi, bởi ông bận nghĩ đâu đâu mà đèn xanh nhấp nháy vẫn chưa chịu cháy. Rồi khi nó vượt qua mất ông, bèn giá ngón tay giữa ra để chác tay. Mỗi ngón tay là một biểu tượng của ngôn ngữ, có xuáu có tất, những người trẻ này thì bà phải can ông đứng bắt chác kiáu trẻ rồi thì u văn hóa như thế, nhất là là gặp phải thế ng có súng, thôi thì ‘mát câu như chín câu lành’ vậy. Hai ông mỗi qua Má, chá hiáu ‘mô tê’ gì về ngôn ngữ ngón tay như vậy, lông ngông tìm đồng hồ đi thì đã

tháy mát cái đáu á xe bên kia thá ra, giá mát ngón tay lên, ông còn lái mám cái nái 'thank you' ngái bán Mát tá báng, vá nhà cá thát thám sao nó biát mình đang đi tìm đáng đá chá.

Mái lán có đáp đi đâu vái ông, phái lái trên 'freeway', xe cá láng lách nhá đián khián ông xoay trá đán nhác đáu, mám luôn luôn ráa 'đá khán nán' bà lái bát cái. Hôm áy trong lòng ông đái đáy nháng tháng khán nán, chúng nó đi đâu mà nhá ăn cáp, xã hái này khó mà có hòa bình khi con ngái cá sáng sác lên nhá váy. Nghĩ cho cùng thì chá bao giá hát chián tranh, tá triáu năm trá c tái ngàn năm sau, con ngái cá sáng rái chát, chián tranh rái lái hòa bình, ká đi vào lòng đát ngái lái tiáp tác sinh ra. Gái là nhân loái còn khá, vì lòng ngái cá sáng sác lên nhá nái nác sôi.

Hôm nay ông bà lái cãi nhau. Mát bà sáng lên còn ông thì lá lá không nói năng. Há đang cán nhán nhau, hay là chá có bà hay cán nhán mà thôi. Bà nói dai nhá đáa, mà lá thát, bà chá hay dai đáng vái ông chá vái ngái ngoài bà ngát sát, chián tranh chá xáy ra giáa hai vá cháng già còn khi ra ngoài bà hay đem hai chá 'bình an' đá táng riêng cho thiên há. Thá có tác không chá. Chuyán thì đâu có gì ghê gám, vá cháng tháng con trai đán đáa cháu nái đi đâu tá sáng sám, chúng nó quên cá ngày ká cáa ông cá, mái tái giá này ván cháa đán cháu vá ăn giá.

Ông báo bà: "Muán gì phái nói. Thái buái này bán bù đáu bù cá, chúng nó làm sao nhá đác ngày gì ngoài ngày thá báy vái ngày chúa nhát".

Bà chua chát: "Nháng ít ra tháy tôi sáa soán bàn thá, nói xa nói gán thì cũng phái biát đá cháu á nhà đát nhang cho ông bà chá. Có thá đâu lái cáp đát đi hát nhá váy.

Ông chép miáng: "Ôi giáo! Không có chúng nó thì tôi vái bà cá bày ra cúng rái cùng xái vái nhau, càng ít ngái càng đác ăn nhiáu."

Nhìn căn nhà váng vá, náu náng bày bián xong đã mát ngát nhá mà con cháu cháa đáa nào vá, dám tái thân: "Mai mát tôi vái ông chát đi chác cháng có ai đát cho nén nhang, cá thái buái này thì cháng giá cháp làm gì cho mát công.

Ông gát gù: " á, mà cũng cháng cán phái chôn cát náa cho chát đát. Tôi có chát cá thiáu xong

ri đem tro đá xuáng bián, nhà thá cho chúng nó mát năm đôi lán thăm viáng. Nám đái iáy lái mát. Còn không thì đem lên núi, trải ra làm phân bón cho cây cá, không ích lái hán à?

Nghe ông bình thán nói vui vá mà ván cáng mángui. Mám cúng đã đán lên, mùi trám nhang nghi ngút. Bà đát ba nén nhang cám vào bát nhang trên bàn thá, miáng lâm râm khán vái:

“Láy các cá, hôm nay ngày giá ông, mái các cá vá xái báa cám vái con cháu. Các cháu bát hiáu cá bá lái cho, thái buái này cháng giáng hái xáa, các cá ‘sáng kháe chát thiáng’ vá phù há cho cá nhà an vui, kháe mánh, gia đáo trong ám ngoài êm...”

Nghe bà khán, ông ván hay pha trò buác miáng:

“Các cá có phù há thì cá phù há, còn viác hián vá xin mián cho káo con cháu nó sá.”
Đang buán trong báng, thá là bà quay sang vác lên vái ông:

“Ăn nói rõ là láng nháng, ông đáng đáa vái ngái iá khuát bóng mà mang tái, các cá nghe đá cá, đầu phái chá đá ông đáa, bá thá hán gì con cũng váy. Tôi nói cho ông biát, lát náa đán nhau vá đây tôi cho mát trán...”

Ông nhán mát: “Thôi xin can bà, bà chái chúng nó các cá cũng nghe, lán sau hoáng không dám vá ăn giá náa. Ai lái mái các cá vá ăn giá, cáu vui cáu kháe, mà gia chá mát mũi nhán nhó nhá con khá già, tôi mà là cá tôi cũng ‘đám’ vào. Bà cá đá tôi đáy chúng cho, ‘ngát mát mái chát ruái’ chá nhám nháng chá làm nó ghét mình hán”.

Bà ngang nghánh trá miáng, bái vì có máy khi bà cháu thua ông.

“Không phái ngát vái ai cá, nó là con chá không phái bá mình, nói náng còn cháng nghe ra, chá nhá đã ăn thua gì.”

Thá là báa cám náu náng công phu đáy nháng món ngon báng lánh ngát vì cháng ai muán ăn. Ông bác mình nghĩ tái tháng con trai vô tâm không biát đán ngày giá ông bà mà báo vá nhà giúp má cháng. Chúng nó đi đâu mà quên cá đáng vá, bán trá bấy giá đáu vô tâm thá cá, náu cha má mà không có lòng tha thá và thông cám, thì chác chán sá buán gián suát đái. Hóa cho nên hái vá cháng chúng nó mái láy nhau, ông đã nghĩ đán chuyán riáng đá ai có tá do cáa ngái đó. Nháng riáng thì riáng, ná náp gia đình ván phái giá. Ông mác quán áo rái báo vá: “Tôi đi đáng này mát chút”.

Bà đang ngái buán ráu nhìn mâm cám: “Đi đâu? Cám canh đán sán rái cũng bá đi, đúng là ‘bá nào con náy’.

Ông bác mình quát: “Bà biát tôi đi đâu mà đã toang toát lên. Tôi đi tìm chúng nó vá đá bà chái, chá ăn uáng thá này ngon lành gì mà ăn.

Tá nhiên giáng bà đáu xuáng, a ná c mát: “Thôi ông . Hai đáa kia đi hác xa, chá còn chúng nó vái mình, khó lám chá sinh tái ra.

Tháy bà nói, ông bát cái, cái tính bà thì ông không lá, chá cháp lên nhá láa trái nháng rái lái tát đi ngay, lão tháy bái chá nói thá là gì. Ông nhìn vá pha trò: “Trông mát bà cáy nhá ‘con khá già’ trong sá thú.

Bà cũng nguyệt yêu ông: “Ngó ông cái thì khá cũng đáp hán. Ráng cá cháa gì đã ‘sút càng gáy gáng’ cá ra.

Hai vá cháng già giáng nhá ‘hai con khá’ ngái bát cháy cho nhau. Há cãi nhau luôn luôn đá rái ván tháng nhau nhá thá đáy, ai có cái thì há mái cái rằng. Mái lán ông đi làm vá tháy váng bóng bà, ông bá đi tìm, tháy bà nám đáp chán kín mít, vái sá vào chân vá tháy lánh ngát, ông hái há đi láy đáu bóp chân cho bà. Còn há ông đi vá muán, bà đi ra đi vào mát không ngáng ngó cái kim đáng há, báng nghĩ đán trăm thá bát trác trên đái. Nháng há nghe tiáng xe ông đáu á ngoài ‘garage’, bà thá pháo nhá nhám, nháng rát bác mình vì cái ‘con khá già’ vá muán mà không nói qua cho bà biát, lúc áy mát bà náng chách y hát mát con khá. Không biát ai là khá, nháng há cá nghĩ tái nhau báng cái tình đáy âu yám mà cháng cán ai phái hiáu.

Báng ông đáng bát dáy khi nghe tiáng máy xe ná ngoài sân, vá cháng tháng con đã đán cháu vá, tháng bé lên năm mát mũi xinh xán, cháy ào ào vào ôm láy ông nái nói bi bá: “Tháa ông nái cháu mái vá”

Tháng cháu nói còn đã đát, mát mũi nó háng lên nhá hai quá đào. Ông ôm cháu và lòng âu yám hái: “Cháu ông đi đâu mà lâu thá? Hôm nay giá cá không vá sám mà ăn giá.”

Bây giá anh con trai mái lên tiáng: “Chúng con cho cháu đi sá thú, nhá ngày giá cá muán vá sám, nháng cháu ông không cháu vá, cá đòi xem mái.”

Ông vuát tóc cháu, hôn lên đôi má phính: “Thá cháu tháy con gì trong sá thú ká cho ông nghe vái.”

“Cháu xem con khá con bú má, xem hai con khá già cái nhau.”

Ông báo cháu: “Táng gì, ở nhà mình cũng có hai con khá già cái nhau suát ngày.”

Bà đang đáng trong nhà nhìn ra, nghe ông nói, lám ông mát cái dài hán cây sá.